

Racefiets

Dochterlief heeft een racefiets gekocht, een lichtgewicht Cube Axial met Shimano versnelling. Ook een setje kekke toebehoren zoals helm, fietsschoentjes en -handschoentjes, strakke tricots. Ze is lid van een wielrenclub geworden met veel vrijetijdsrenners, jongeren maar ook middelbare heren en dames die zich elk weekend met bollende buikjes in felgekleurde fietskleden hijsen, voorzien van reclames van de lokale snackbar en bouwmarkt.

Ooit was ik in mijn jeugd ook lid van dat illustere genootschap van racefietsbezitters. Met zakgeld en bijbaantjes had ik genoeg gespaard om een echte racefiets te kopen. Het werd een Bianchi, bekend door de grote Italiaanse renners Fausto Coppi, bijgenaamd *De Reiger* en Felice Gimondi, *De Buizerd van Bergamo*. Coppi was de eerste die zowel de Ronde van Frankrijk (Tour) als die van Italië (Giro) wist te winnen. Gimondi was na Jacques Anquetil de tweede die daar ook nog eens de Ronde van Spanje (Vuelta) aan toe kon voegen. Palmares genoeg voor Bianchi dus.

De fiets werd besteld bij onze lokale fietsenmaker Kooper aan de Reeweg, een oude traditionele deskundige vakman in grijze stofjas en altijd zwarte handen van kettingsmeer. Hij keek wel op bij deze bestelling, dat was voor hem even wennen. Zijn aanbod bestond vooral uit de bekende merken Gazelle, Union, Batavus en Sparta of een tweedehands Fongers of Juncker. Waar was dat nou voor nodig, dat hardrijden? Op die smalle iele fietsjes? Had ik niet meer aan een degelijk Hollands product? Stevig staal, dikke banden, onverwoestbaar?

Ik liet me niet vermurwen en koos voor het felbegeerde racemonster. Mijn wielrentoekomst kon beginnen. Het was nog niet de tijd van helmen en klikschoentjes, je deed gewoon een linnen petje op en stak een reserve binnenband in je jaszak.

Met mijn racefiets reed ik er lustig op los, al bleek ik geen renner *pur sang* te zijn, maar meer een toerfietser. Tochtjes zestig kilometer heen en daarna ook weer terug door de weilanden was genoeg voor me. Met handles op het frame kon je alle versnellingen bedienen, gewoon nog met staalkabels die de ketting van het ene naar het andere tandwiel trokken. Alles werd vuil, moest schoongemaakt, uit elkaar gehaald en scherp afgesteld worden. Maar het was een mooie hobby.

2020 Week 15 6 apr.-12 apr.

Later werd mijn racefiets een toerfiets met een drager op het voorwiel voor fietstasjes, klaar voor een meerdaagse tocht naar Parijs. Met vier klas- en buurtgenoten fietsen we naar dit hart van het wielermekka. Tentjes en campinggas mee, kamperen bij de boer, dagelijks de fiets afladen en weer optuigen. Een tijd van *baguette* met *fromage* brak aan, even terugschakelen na drukke eindexamenweken. In de Parijse jeugdherberg werden het eindeloze avonden kaarten en theedrinken, een onbezorgde en tijdloze periode. En daarna weer ontspannen terug toeren naar huis.

Later fietste ik nog eens nonchalant op een zomerse dag met een jas over het racestuur. Deze gleed er onverwachts af, kwam tussen de spaken van het voorwiel en de racefiets blokkeerde abrupt: ik werd over het stuur heen gelanceerd. Voorwiel verbogen, de voorvork ontzet en opnieuw naar fietsenmaker Kooper. Meewarig keek hij me aan en vroeg waar al dat duivelse snelheidsgejakkert nu toch goed voor was. Hij had wel een punt.